

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Κ

ρίνο τοῦ Ἰγυπτοῦ μου ζηλευμένο,
ποῦ σ' ἔθρεψεν ἡ γαλανή μου ἀγκάλη,
ἄχ! τοῦ βοριά σ' ἐπῆρε ἄγρια ζάλη
καὶ σ' ἀπλώσε σὲ χῶμα παγωμένο!

Γλυκειά μου κόρη, ἔσθυσες στὰ ξένα!
Τὴν ὑστερὴν ἡ ματιά σου δὲν τὴν εἶδα,
δὲν σοῦδωσα στερνὸ φίλιν, ὠϊμένα;
κρυφὸ καμάρι μου, κρυφὴ μου ἐλπίδα!

Βγῆκες σὰν ὄνειρο ἀπ' τὴν καρδιά μου,
θαροῦσα πῶς ζωντάνεψαν σὲ σένα
τὰ μαρμαροπελέκητα παιδιά μου
ποῦ ἔχουν κάλλη κοσμοξακουσμένα.

Ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, ὁ ἀγέρας,
ὅλη τῆς φύσεώς μου ἡ μαγεία
ἐσμίξανε σ' ἐσὲ μὲ ἀρμονία,
κόρη χρυσῆ περὶ φανῆς μπτέρας.

Σ' ἔχασα, φῶς μου, ἄχ! γιὰ πάντα, αἰώνια!
Θὰ στρώνονται μὲ ἄνθη τὰ βουνά μου,
θὰ φθάνουν, θὰ περνοῦν τὰ χελιδόνια,
μὰ σὺ δὲν θάρχεσαι στὴν ἀγκαλιά μου.

Καὶ σεῖς, γονεῖς τῆς πολυπικραμένοι,
ποῦ κάθε χρόνο ἀπ' τὰ μέρη ἐκεῖνα
ἐρχόσαστε φαιδροὶ κ' εὐτυχισμένοι
μεσ' στὴ φωτολουσμένη σας Ἀθήνα,

Μὲ τί, μὲ τί καρδιά θεὰ στραφῆτε
στὴ μαυροφορεμένη γῆ μου ὀπίσω;
Μὲ τί καρδιά θεὰ σὰς ἀντικρούσω;
Ἄχ! θοῆνο φέρονετε, θοῆνο θὰ βροῦτε!

Μὰ ἐλάτ' ἐδῶ στηρίξτε τὴν καρδιά σας
στὰ στήθη μου ἐπάνω τὰ θλιμμένα.

Ἄς κλάψωμε μαζί, τὰ δάκρυά σας
 ἄς τρέξουν μὲ τὸ δάκρυ μου σμιγμένα.

Παρηγοριά ἐδῶ θὰ βρῆτε μόνον.
 Ὅ,τι στὴ γῆ ἀπὸ Ἐκείνη μένει,
 ἢ μνήμη τῶν μικρῶν χρυσῶν τῆς χρόνων,
 πνέει ἐδῶ σὰν ἄρωμα χυμένη.

Ἡ ἀκτίνα ποῦ θλιμμένους θὰ σᾶς βρῖσκη
 στοῦ Τατοῖοῦ τὰ δάση, θὰ εἶν' Ἐκείνη!
 σὰν φίλημα στὴν ὄψι σας θὰ κλίνη,
 γιὰτὶ ἡ στοργὴ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει.

Θενὰ σᾶς μουρμουρίζη μέσ' στὸ ἀγέρι,
 ποῦ μυρισμένο θενὰ σᾶς χαϊδεύη.
 Στὴ γῆ μου ἔχει φωτεινὸ λημέρι,
 στὰ ὄνειρά μου ζῆ καὶ βασιλεύει.

Ἐλάτ' ἐδῶ, γονεῖς δυστυχησμένοι.
 Ἄχ! τὴν ξενοθαμμένη θυγατέρα
 θὰ τὴν εὐρῆτ' ἐδῶ ζωντανεμένη—
 Ἐκεῖ ἀπέθανε, μὰ ζῆ ἐδῶ πέρα.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

